

Diplomati: Tidevandet skifter i menneskehedens anliggender

Dennis Speed, EIRNS

17. juli 2024

»Der er et tidevand i menneskers anliggender / som, når det tages med strømmen, fører til lykke; / indrømmet, hele deres livs rejse / er bundet i lavvandede områder og i elendighed. / På sådan et stort hav flyder vi nu, / og vi må følge strømmen, når den er til gavn, / eller miste vores foretagende.« / Shakespeare, Julius Cæsar, 4. akt, 3. scene.

Vi vil gerne henlede opmærksomheden på de to første punkter i afsnittet »Ledende udviklinger« nedenfor. De viser, hvordan en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur både foreslås og allerede finder sted og involverer fredskræfter, der trodser anglofærens krigeriske »guder fra Olymperne«.

»Prometheus«-tænkende institutioner og enkeltpersoner trodser med succes de farlige, men dødsmerkede guder i det forældede NATO og den fallerede City of London/Wall Street. De kan hyle og skrike, som EU gør over for Ungarns Viktor Orbán, men der er intet, de kan tilbyde eller gøre for at stoppe historiens gang, bortset fra en atomar »Ragnarok«. Hvordan skal vi sætte ind for at stoppe dette? Et »ældreråd« i Anglofæren – dem, der ikke har glemt diplomati og forhandling, eller hvordan man tænker – må gribe dette flygtige øjeblik, hvor fred endnu er mulig, og råbe højt og i kor: »Ikke mere krig!«

Var det Global NATO's internationale snigmordsbureau, der skød på Donald Trump – og ramte ved siden af? Var det den samme gruppering, som kun to måneder tidligere havde skudt og næsten dræbt Slovaquiets premierminister Robert Fico? Er snigmord den måde, som City of London og Wall Streets finansielle interesser, for hvem NATO blot er en politimand, har tænkt sig

at »Trump-sikre« NATO på? Der er mange spørgsmål og mange spekulationer. Men hvis vi ser bort fra de distraktioner og blindgyder, der i øjeblikket præger de mange menneskers sind, så lad os se på resultaterne af det, der er sket i løbet af de første 15 dage af juli måned.

Viktor Orbán, Ungarns premierminister, gav et netop offentliggjort interview til Financial Times om sit møde med Donald Trump den 11. juli. Det møde fulgte efter Orbáns møde med Volodymyr Zelenskyj den 2. juli, hans møde med Vladimir Putin den 5. juli og hans møde med Kinas Xi Jinping den 8. juli. FT rapporterede, at »Donald Trump hurtigt vil kræve fredsforhandlinger mellem Rusland og Ukraine, hvis han vinder det amerikanske præsidentvalg i november, og han har udviklet »velbegrundede planer« for at gennemføre det, har Ungarns Viktor Orbán hævdet efter private drøftelser med den republikanske kandidat. Det perspektiv betyder, at EU bør genåbne den direkte diplomatiske kommunikation med Rusland og indlede forhandlinger på 'højt niveau' med Kina for at finde en fredelig løsning på krigen i Ukraine, sagde den ungarske premierminister i et privat brev til EU's ledere efter konsultationer i Moskva og Beijing.»

Derefter citerer FT Orbán direkte: "Vi kan ikke forvente noget fredsinitiativ fra [Trump] før valget. Jeg kan dog med sikkerhed sige, at han kort efter sin valgsejr ikke vil vente til sin indsættelse, men vil være klar til at fungere som fredsmægler med det samme."

Et andet aspekt af mødet den 11. juli, som ikke blev rapporteret af FT, og som i lyset af de seneste begivenheder er lige så vigtigt, er blevet fortalt af Orbáns politiske direktør, Balázs Orbán (ingen relation), som også var til stede ved den middag i Mar-a-Lago, som Donald Trump holdt med Viktor Orbán. Ved den lejlighed diskuterede premierministeren og den amerikanske ekspræsident blandt andet den »hidtil usete splittelse og opfordring til vold (som) finder sted i Amerika.« Orbáns politiske direktør bemærkede, at »Vesten

tydeligvis tror, at de er i krig med Rusland, og at alle midler er tilladt i krig. Med andre ord er enhver, der taler imod krigskonsensusen, den indre fjende, mod hvem alle midler er tilladt. Denne tilgang dominerer i den vestlige presse mod fredspolitikere, og det påvirker også Ungarn.”

To dage senere, i Pennsylvania, vendte Donald Trump hovedet, og katastrofen, direkte eller indirekte, skabt af det, som Georgiens premierminister Irakli Kobakhidze kalder »krigspartiet«, blev med nød og næppe afværget. Amerika er nu midlertidigt chokeret til selvrefleksion, fra lørdag den 13. juli, af » volden, som den voldshandling frembragte.« 2024 må være året, hvor amerikanerne beslutter sig for, om nødvendigt gennem masseaktioner, som Scott Ritter og andre har foreslået, at tvinge deres nation til at afstå fra volden i NATO's evindelige krige. »Men hvordan«, spørger »realisterne«, »skulle det nogensinde ske?«

For at gøre dette, må uafhængige kandidater til føderale embeder, som Diane Sare og Jose Vega i staten New York, der støtter den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouches løsninger for fysisk økonomi- såsom hans LaRouche Four Laws-føre kampagne for at fremme de oprindelige, antikonionale principper fra Den amerikanske Frihedskrig. Dette kan fungere, fordi netop disse principper i grove træk nu diskuteres og vedtages af nationer i det Globale Syd/Globale Majoritet, selv om de opgives af det engang så progressive »Vesten«. At gøre dette er at agere fra princippernes »bjergtop«, som Martin Luther King gjorde – ikke taktik, program eller endda politik, som det generelt opfattes.

For at illustrere, hvad vi mener med udtrykket »princip«, er her princip fire i Helga Zepp-LaRouches »Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur«: ”Da menneskeheden er den eneste kreative art, der hidtil er kendt i universet, og da menneskelig kreativitet er den eneste kilde til rigdom gennem den potentielt ubegrænsede opdagelse af nye universelle principper, må et af hovedformålene med den nye

internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur være at give adgang til universel uddannelse for alle levende børn og voksne mennesker. Menneskets sande natur er at blive en smuk sjæl, som Friedrich Schiller diskuterer, og den eneste person, der kan opfylde dette, er geniet.”

Den offentlige debat, der involverer alle borgere i opbygningen af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, er netop den universelle uddannelse, der kan skabe betingelserne for geniets opblomstring, som det skete på kirkerådet i Firenze i 1439 gennem den geniale kardinal Nicholas af Cusa, en af de ukendte grundlæggere af Den amerikanske Frihedskrig. Dette, den principielle politik, politik fra Martin Luther Kings og Lyndon LaRouches bjergtop, er den eneste politik i praksis, den eneste »praktiske politik«, der, rettidigt, vil ruste os til at omgå den uendelige fejlberedning af den »gale, gamle, syge og døende« imperiale/koloniale æras atomare »Ragnarok«.

Foto: [orbital media<https://unsplash.com/@orbitalmedia?utm_source=ghost&utm_medium=referral&utm_campaign=api-credit>](https://unsplash.com/@orbitalmedia?utm_source=ghost&utm_medium=referral&utm_campaign=api-credit) / [Unsplash<https://unsplash.com/?utm_source=ghost&utm_medium=referral&utm_campaign=api-credit>](https://unsplash.com/?utm_source=ghost&utm_medium=referral&utm_campaign=api-credit)